

Ordinair

Een aantal jaren geleden wilde ik geen leraar meer zijn. Dat beroep maakte namelijk geen enkele indruk meer op leuke meisjes en mooie vrouwen. En daar ging het mij in die tijd om, want door allerlei oorzaken was ik toen regelmatig vrijgezel. Meestal onvrijwillig.

Maar in cafés en tijdens feestjes, recepties en verjaardagen maakten de dames zich onmiddellijk uit de voeten, zodra ik moest opbiechten dat ik voor de klas stond. Plotseling hadden ze wat anders te doen of ze zagen in de verte een kennis die ze nodig moesten spreken. Ik was melaats. Hoewel, in vergelijking met mij was een leprapatiënt in de laatste fase van zijn ziekte nog behoorlijk aantrekkelijk. Zo iemand wekte tenminste nog medelijden; een leraar was alleen maar een verachtelijke sukkel die zich, uit angst voor het echte leven, vroegtijdig op een school had begraven. Nog net niet dood, maar wel met een verdacht luchtje om zich heen!

Ik ging dus op zoek naar een ander beroep, iets in de echte grote-mensen-maatschappij. Dat was moeilijk voor iemand die eigenlijk nergens voor deugd, maar wel geld nodig had. Veel geld! Door omstandigheden die ik zelf had veroorzaakt, had ik geen tijd voor benefietacties. Mijn enige goede doel was mijn bankrekening. Voor arme kinderen, dierenleed en zielige scholieren had ik geen tijd. Eigen geld eerst!

De financiële drijfveer was dus bijna even belangrijk als de hang naar aandacht van vrouwelijk schoon. Op een dag rook ik een kans. Een neef van mij kende iemand die een broer had, wiens zwager werkte bij een reclamebureau. Die neef had gehoord dat ze daar regelmatig teksten nodig hadden voor folders, brochures en advertenties. Websites waren er nog nauwelijks. En ik kon schrijven, vond die neef, wat ik graag geloofde. Ik geloof namelijk alle complimenten, vals of niet. Via de neef kwam ik in contact met de directeur van het reclamebureau.

Voor redelijke bedragen schreef ik vervolgens maandenlang sappige verhalen over betonnen straatstenen, ziekenhuismeubilair, drukinkt, deurwaarders, advocaten, afvalverwerking en natte keek. Ik begon te geloven dat ik de glamour van het snelle zakenleven weldra deelachtig zou worden. Ongeveer zoals christenen rekenen op het koninkrijk der hemelen. Binnen niet al te lange tijd zou ik een Porsche kopen en een dure minnares nemen. Want ik had – in tegenstelling tot gelovigen – geen zin om het hiernamaals af te wachten voor mijn behoeftebevrediging.

Mijn nieuwe imago als copywriter werkte al een beetje. Op verjaardagen en partijtjes verzwegen ik de voorlopig aangehouden leraarsbaan. Ik zei dat ik 'in de reclame' zat. Niet dat de meisjes zich onmiddellijk snikkend aan mijn voeten wierpen, maar het stadium van een vieze, besmettelijke ziekte lag toch achter mij.

En toen moest ik van het reclamebureau schrijven over een op handen zijnde beurs in Apeldoorn. Internationale ondernemers in het midden- en kleinbedrijf zouden elkaar ontmoeten in de zogenaamde Amerika-hal en aldaar lucratieve samenwerkingscontracten afsluiten. Deze beurs, die eerder gehouden was in plaatsen als Barcelona en Milaan, zou Apeldoorn voorgoed op de Europese kaart zetten. Sterker nog: de provincie Gelderland zou hoog opgestoten worden in de vaart der volkeren.

Om de sfeer te proeven reisde ik met de directie van het reclamebureau mee naar de Franse stad Clermond-Ferant. Daar zou een paar maanden eerder al zo'n zelfde beurs plaatsvinden. De reis ging per vliegtuig, een soort middelgroot zakentoeistel, dat speciaal was afgehuurd bij een Zwitserse chartermaatschappij. Met ons mee reisden: de burgemeester van Apeldoorn, de gedeputeerde Economische Zaken van de provincie Gelderland, het hoofd Economische Zaken van de provincie Gelderland, het hoofd Communicatie en PR van de Provincie Gelderland, het hoofd stimuleringsbeleid voor het midden- en kleinbedrijf van de Provincie Gelderland en nog vele andere hoofden van iets bij de Provincie Gelderland. Daarnaast waren er nog vele andere mannen die soortgelijke functies bekleedden, maar dan voor de gemeente Apeldoorn. Verder waren de Kamers van Koophandel van Midden-, Oost-, Zuid-, Noord- en West-Gelderland vertegenwoordigd.

Als ik mij niet vergis waren ook de afgevaardigden uit het Wilde Westen van Flevoland en Overijssel van de partij. Het was een wonder dat ze allemaal in het toestel pasten. Want de echte commerciële jongens gingen ook mee en die waren qua aantal zelfs in de meerderheid. Zoals de exploitant van de Amerika-hal, de standbouwers en de managers van een cateringbedrijf, die koelboxen met haring en jenever als handbagage meevoerden, angstvallig tussen hun benen geklemd. Proviand voor de Nederlandse stand op de beurs in Clermond-Ferant!

Eigenlijk dreigde het net zo saai te worden als een provinciale scholengemeenschap.

Totdat het toestel gevaarlijk begon te deinen en te zwabberen. Ik dacht aan turbulentie of uitval van een der motoren. Misschien een aanslag door fanatieke moslims of christenfundamentalisten uit Apeldoorn die zich in het landingsgestel hadden verschanst? Afweergeschut vanuit geteisterde banlieus? Per slot van rekening vlogen we al boven Frans grondgebied.

Nee, het waren de stewardessen die het gangpad betraden. Liever gezegd: het toestel dreigde uit koers te raken door de massale mannelijke reactie op deze schoonheden. Ranke, Zwitserse bergantilopen, met de fatale combinatie van stroblond haar, helderblauwe ogen en zo'n frisbruine alpenkleur op veerkrachtige wangen.

Maar werkelijk overrompelend waren hun uniforms, die eigenlijk scherpgesneden overalls waren. Zelden hebben volledig aangeklede vrouwen zo onverbiddelijk de aandacht gevestigd op billen en borsten. In tegenstelling tot veel modeontwerpers was de schepper van deze pakjes ongetwijfeld een onverbetterlijke heteroseksueel. Lichtgroene overalls! Hoe bedenk je het! Ronduit doortrapt waren de symbolische want volstrekt nutteloze verwijzingen naar echte werkkleding, op strategische plaatsen aangebracht. Zoals het lusje om een hamer in te hangen en een sleufje voor een denkbeeldige duimstok. Een van de mannen met haring en jenever verzuchtte: 'ik krijg ineens zin om te klussen!'

De directeur van het reclamebureau stond op en verviel voor het front van de troepen in een spontane zwemvestdemonstratie, ongehinderd door de wetenschap dat we uitsluitend over land vlogen. De orde was volledig zoek, stropdassen vlogen door de cabine, verschillende gedeputeerden van de provincie Gelderland klepperden infantiel met asbakjes. De afgevaardigden uit Flevoland barstten uit in ruwe polderliederen. Ergens brak een armleuning af. De baas van de Amerika-hal kantelde uit zijn stoel en bleef levenloos in het gangpad liggen. In de cockpit overwoog men een noodlanding, maar Clermond-Ferant doemde al op in de verte. Had de vlucht langer geduurd, dan zouden de vleugels eraf gesloopt zijn.

Wat een verschil met de bedaarde onderwijswereld! Daar zag je nooit zulke hevige hormonale reacties. Het was kinderachtig, ordinair, platvloers en even werd de gemankeerde schoolmeester in mij wakker. Voor het bijwonen van zulke vertoningen had ik toch de universiteit niet afgemaakt, dacht ik. Maar onmiddellijk daarna dacht ik: 'eindelijk onder echte kerels!'